

ZLO I DOBRO NISU ISTO

Neka je hvala Allahu, dž.š., Gospodaru svih svjetova. Neka su salavat i selam na Poslanika Muhammeda, s.a.v.s., njegovu časnu porodicu, ashabe i sve sljedbenike, koji jasno vide šta je dobro a šta zlo.

Uzvišeni Allah u Kur'anu časnom poručuje: "**Reci: 'Zlo i dobro nisu isto, makar te začudilo mnoštvo zla.' I Allaha se bojte, o razumom obdareni, da biste uspjeh postigli.**" (El-Maide, 100.)

Braćo moja u Dini Islamu! I dobro i zlo je Uzvišeni Allah stvorio, a onda ih je kao iskušenje ponudio Svojim robovima. Onaj ko izabere i učini dobro, u svoju korist je učinio. A ako je tim dobrom i nekom drugom korist učinio, onda je nagrada još veća. Isto tako, onaj ko izabere i učini zlo, na svoju štetu je učinio. A ako je tim zlom i nekom drugom štetu nanio, onda je kazna još veća, osim ako halal zatraži i štetu namiri.

I za dobro i za zlo će Uzvišeni Allah pitati, pa će na osnovu njih pošteno ili nagraditi ili kazniti. Onaj ko ne halali, dobit će oštetu na Sudnjem danu a na račun onoga koji mu je štetu nanio. A onaj ko halali bit će nagrađen, dok će onome koji mu je štetu nanio teret biti olakšan. Dakle, bolje je halaliti negoli teret nositi i pred Dragim Allahom se sa ljudima parničiti.

Dobro je dobro – nebitno ko ga čini, s tim da će nevjernici za učinjeno dobro samo na ovome svijetu biti nagrađeni, dok će vjernici biti nagrađeni na oba svijeta. Isto tako, zlo je zlo – nebitno ko ga i na koji način čini. U tom smislu želim da ukažem na nebuloznost one narodne izreke koju malo-malo pa čujemo, a koja glasi: "Ne ide grijeh na usta već iz usta.", a kojom neki ljudi žele da opravdaju one koji piju alkohol i jedu svinjetinu, te da grijehe svedu samo na riječi, tj. laž, ogovaranje, psovanje i sl. Ako čitamo Kur'an i hadise vidjet ćemo da ta izreka ne stoji, već da se grijeh može počinuti i ustima i jezikom i očima i ušima i rukama i nogama, pa čak i razumom. Za sve što oni učine čovjek će odgovarati.

Ova činjenica da čovjek čak i svojim razumom čini djela je jako zanimljiva. Ona nam ne govori samo o tome da se čovjekova djela vrjednuju prema njegovoj namjeri, već i da čovjekove misli snose dio odgovornosti za njegova djela. U tom smislu je i ona poznata izreka: "Čovjek je ono što misli." Zato kada vide čašu do pola napunjenu, optimista kaže da je do pola puna, a pesimista kaže da je od pola prazna. Svijet u kojem živimo i situacija koja trenutno vlada u svijetu od nas traže da budemo optimisti, da bez obzira na zlo koje vlada ipak pokušamo da u svemu pronađemo nešto što je lijepo, nešto što će nama ili nekome drugom uljepšati dan ili čak život, nešto što će biti povod da ljudi kažu da dobro još uvijek postoji. Tu dobrotu prije svega treba pokazati osmijehom, lijepom riječju i finom gestom. Ko zna, možda nekome spase život.

S tim u vezi želim s vama da podijelim slučaj jednog imama i njegovog jedanaestogodišnjeg sina iz Amsterdama. Oni su, naime, imali običaj da svakog petka poslije džume sakupe što imaju od islamske literature i da to onda podijele ljudima po gradu ili im ubace u poštansko sanduče. Jednog petka je bilo veliko nevrijeme pa je imam odlučio da napravi pauzu sa dijeljenjem literature. Međutim, njegov sin je ipak želio da i tog petka zaradi dobro djelo. Obećao je ocu da će se dobro utopeliti i da će čim završi posao odmah se vratiti kući. Tako je i bilo. Dječak je podijelio svu literaturu i na kraju mu je ostala samo jedna knjižica pod nazivom "Naš put u Džennet." Odlučio je da je dadne nekome ko živi u kući, pa je tako naišao na jednu i pozvonio. Niko mu se nije javio. Ponovo je pozvonio i pokucao, ali opet ništa. Krenuo je dalje, ali se nakon par koraka ipak vratio nazad i nastavio da zvoni i kuca. Nakon nekoliko trenutaka na vratima se pojavila jedna starica, koja ga je upitala kako mu može pomoći. Dječak joj je sa osmijehom na licu rekao da je došao samo da joj kaže da je Allah voli i da joj pokloni knjigu. Starica je uzela knjigu, zahvalila mu se i zatvorila vrata.

Idućeg petka je imam nakon džume održao predavanje i na kraju prisutne upitao da li imaju kakvo pitanje. Tada se iz pozadine javila ona starica, koja je rekla da je prije sedam dana postala muslimanka, te im onda ispričala svoj slučaj. Naime, ona je nakon smrti svog muža živjela sama. Niko od njene djece i rodbine je nije obilazio, tako da joj je samoća postala teška. Tog prošlog petka više nije mogla da pronađe smisao za nastavak svog života, te je odlučila da se ubije vješanjem. Tamam je bila stavila omču oko vrata kad je čula zvono na vratima. Pomislila je – ko bi to mogao baš tad i po takvom nevremenu baš nju da traži. Malo je sačekala. Kada se zvono po drugi put začulo, pomislila je da ipak nije greška. Neko je traži. Opet je malo sačekala. Kada se po treći put začulo zvono i lupanje po vratima, odlučila je da prvo pogleda ko je to traži pa da se kasnije objesi. Kada je otvorila vrata, na njeno veliko iznenađenje ugledala je bezgriješnog dječaka koji joj se sa osmijehom na licu obratio, lijepu riječ joj rekao i knjigu poklonio. Nakon što je zatvorila vrata, umjesto da ode da se objesi uzela je knjigu i pročitala je od korice do korice. Nakon toga je odlučila da nastavi život. Prihvatila je Islam i skinula konopac sa plafona.

Molim Dragog Allaha da nas uputi pa da nam misli budu zdrave i poletne, usta samo halalom se hrane, jezik samo dobro govori, oči samo lijepo gledaju, uši samo lijepe riječi slušaju, ruke časno rade i grade, i noge samo ka lijepim mjestima hode. Amin.